

Gent del Masnou

Número 385 maig del 2020

A causa de les circumstàncies del moment aquesta publicació només s'edita virtualment i lamentem les dificultats que alguns lectors habituals puguin tenir per accedir-hi.

Si algú vol tenir aquest núm de maig, així com l'anterior d'abril, amb suport de paper, pot posar-se en contacte amb l'associació **660 09 23 81**

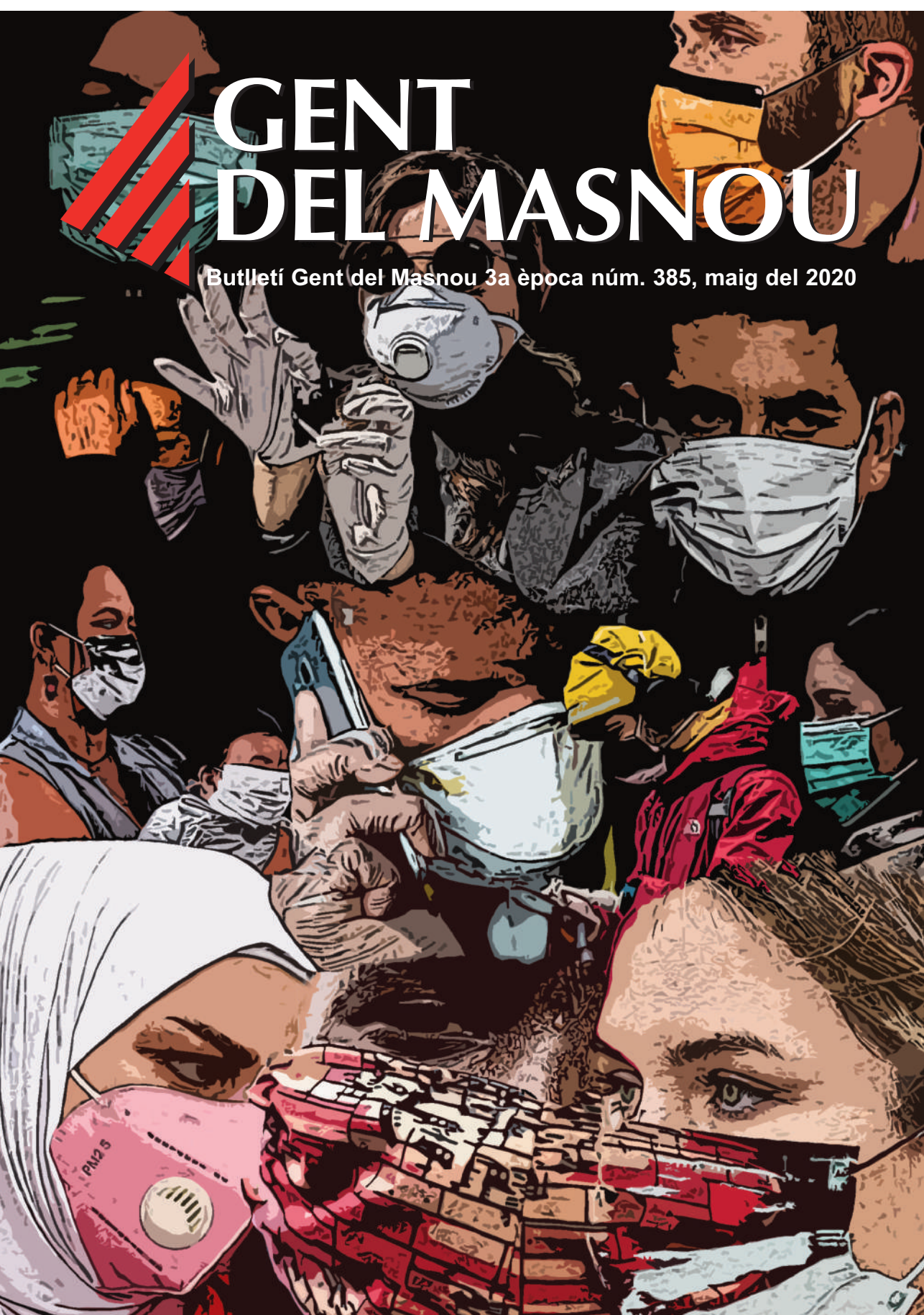
Aquesta publicació és consultable a través de telèfons mòbils, tauletes i ordinadors.

Totes les adreces de pàgines web o correus electrònics que hi surten publicats, només clicant a sobre, us portarà al portal corresponent.
Us agraïrem que divulgueu aquesta publicació.

Esperem que us agradi i que ben aviat puguem tornar a la normalitat.

Cos de redacció de Gent del Masnou

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 385, maig del 2020

Finques Puig S L

Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · gonis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Escola bressol a partir dels 4 mesos

El Petit Vailet

Eduquem amb felicitat

Anglès · Psicòleg · Pediatre
MATRÍCULA OBERTA TOT L'ANY

Ajornada la data de portes obertes

ENS AGRADARIA SER L'ESCOLA BRESSOL DELS VOSTRES FILLS!

Ventura i Gassol, 29, el Masnou · 93 555 57 11

www.petitvailet.com · vaietparc@yahoo.es · petitvailet.blogspot.com

Cuina pròpia

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: A la primavera, mascaretes

Format digital

Si algú vol tenir aquest núm de maig, així com l'anterior d'abril, amb suport de paper, pot posar-se en contacte amb l'associació **660 09 23 81**

Aquesta publicació és consultable a través de telèfons mòbils, tauletes i ordinadors. Totes les adreces de pàgines web o correus electrònics que hi surten publicats, només clicant a sobre, us portarà al portal corresponent.

Publicitat: 93 555 16 59

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
La inserció de missatges publicitaris en el butlletí de Gent del Masnou queda sotmesa al criteri de l'entitat.

Estimats lectors, per segon mes consecutiu ens veiem obligats a editar el Butlletí en format PDF i ajornar les edicions en paper per a més endavant, quan la situació derivada de la pandèmia ho permeti. Confinats, però expectants, entrem al mes de maig amb plena vigència de les directrius de prevenció imposades o aconsellades per part de les autoritats polítiques i/o sanitàries en què, malgrat el lleuger descens de la corba d'afectats, els nous casos de contagi i les defuncions diàries segueixen fuetejant cruelment la societat.

En el moment en què tanquem aquesta edició digital, les dades facilitades per l'agència d'informació Worldometer indiquen que el total de defuncions a causa del COVID-19, a escala mundial, és de 218.000 i que hi ha un total de contagiats de 3.100.000, xifres que fan posar els pèls de punta i posen de manifest la feblesa dels sistemes de prevenció actuals i l'erràtica línia d'inversions que els principals estats del món —diguem-ne civilitzat— han mal canalitzat cap a maquinària bèl·lica o de consum desmesurat, en lloc de potenciar la investigació i els equipaments sanitaris per a bé de tota la humanitat sense distincions. Potser no n'aprendrem mai, però la lliçó que ens està donant aquest minúscul, però endimoniat virus, és com perquè en prenguem bona nota i, en la mesura del possible, canviem tots plegats els hàbits i fugim de la dinàmica esbojarrada que els grans capitosts del món ens imposen descaradament, amb l'únic afany d'omplir-se les butxaques a vessar.

Pel que fa a casa nostra, a part del daltabaix econòmic que ens caurà al damunt, les xifres no són menys dramàtiques, amb un total que supera els 10.000 morts comptabilitzats fins a data d'avui, xifra que per si sola és esfereïdora, però que adquireix una altra dimensió, encara més commovedora, quan aquestes defuncions ens toquen de més a prop amb noms i cognoms tal vegada de coneguts o familiars propers.

El govern central, desoïnt les demandes i propostes raonades de la Generalitat, ha fet front a la crisi amb els resultats maldestres que lamentablement tots coneixem. Ara, una vegada més tira pel dret i dicta un pla de desconfinament progressiu en quatre etapes, amb un mapa d'actuació que ens fa tornar a molts anys enrere, sense tenir present que és des del territori proper on les necessitats es veuen més clares i objectives. Esperem que no hi hagi un retrocés en la contenció i que, lamentablement, no ploqui sobre mullat.

Seguim confinats, però expectants.

El President

Primerísim

EL LOCAL SOCIAL ROMANDRÀ TANCAT A L'ESPERA QUE ES PUGUI APLICAR AMB TOTES LES GARANTIES DE SALUT LA NORMATIVA OFICIAL DEL DESCONFINAMENT PER ETAPES

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
QUAN L'HÀBIT NO FA AL MONJO Joan Camps	6
ESPERO EQUIVOCAR-ME Joan Maresma Duran	7
VIVÈNCIES Pep Parés	9
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	10
DITES I PERSONATGES (59-60) Albert Vidal	12
TEATRE CAPITAL Rosa M Isart	13
LA PUNTA DE LA LLENGUA (118) Esteve Pujol	13
TEMPS ERA TEMPS Josep Condeminas	14
PARLEM DE LLIBRES August Garcia Orri	15
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	16
SOM Oriol Lugo	18
POESIA Esteve Pujol	19
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	20
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	21
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	21

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Maig 2020 --

1	divendres	Viamar	1 de Maig
2	dissabte	Riera	
3	diumenge	Riera	
4	dilluns	Ocata	
5	dimarts	Dominguez	
6	dimecres	Aymar	
7	dijous	Viamar	
8	divendres	Riera	
9	dissabte	Fàbregas	
10	diumenge	Fàbregas	
11	dilluns	Dominguez	
12	dimarts	Aymar	
13	dimecres	Ocata	
14	dijous	Riera	
15	divendres	Fàbregas	
16	dissabte	Viamar	
17	diumenge	Viamar	
18	dilluns	Aymar	
19	dimarts	Ocata	
20	dimecres	Riera	
21	dijous	Fàbregas	
22	divendres	Viamar	
23	dissabte	Dominguez	
24	diumenge	Dominguez	
25	dilluns	Ocata	
26	dimarts	Riera	
27	dimecres	Fàbregas	
28	dijous	Viamar	

29	divendres	Dominguez
30	dissabte	Aymar
31	diumenge	Aymar

siguem respectuosos amb la situació actual i actuem amb civisme davant les exigències antivirals necessàries

-- Juny 2020 --

1	dilluns	Riera	2a. Pasqua Festa local
2	dimarts	Viamar	
3	dimecres	Fàbregas	
4	dijous	Dominguez	
5	divendres	Aymar	
6	dissabte	Ocata	
7	diumenge	Ocata	
8	dilluns	Fàbregas	
9	dimarts	Viamar	
10	dimecres	Dominguez	
11	dijous	Aymar	
12	divendres	Ocata	
13	dissabte	Riera	
14	diumenge	Riera	
15	dilluns	Viamar	
16	dimarts	Aymar	
17	dimecres	Riera	
18	dijous	Ocata	

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

9.15 - 21

8 - 20.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

Dissabte

9.15 - 14

9 - 13.30

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

no creïam fantàstica la gent del masnou colla no és fantàstica colla no és fantàstica

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom** i **cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

AMIC MATEU,

Fa molts anys que ens vàrem conèixer per un amic i veí teu que tampoc no hi és, en Cèsar Corbera. Et recordo a la dècada dels 60 una tarda d'estiu assegut a terra del carrer Lluís Millet tocant l'harmònica o la guitarrilla amb algú altre. Érem tots dos molt joves i em va impressionar la teva incapacitat física, però també la teva habilitat per tocar un instrument musical. A mi m'agradava la música, però ni molt menys em veia capaç de grapejar qualsevol instrument. Després, al

cap d'uns anys, amb la floridura de la música a Catalunya, la gent de la Nova Cançó, el Grup de Folk i induït per la moda musical em vaig atrevir a rascar i cantar alguna cançó. Sempre que ens veïem em deies que algun dia podríem tocar junts per passar-nos-ho bé; però la veritat és que mai no ho vam fer; a mi em feia por que em veiessis tal com era en realitat; un músic d'estar per casa. Fa pocs dies em vas trucar i vàrem estar parlant de la música i que t'havies venut la trompeta doncs ja no la podies fer servir perquè la teva malaltia progressiva, des de petit, ja no et permetia prémer els pistons de l'instrument. Parlant, vaig descobrir que el teu fill també era un bon afeccionat a la música i que toca la gralla a la Colla Gegantera del Masnou; casualment un dia el

vaig sentir i em va semblar força bo. En tots aquests anys no vàrem intimar gaire, però teníem una bona relació. Admirava la teva manera sincera i abnegada de portar la malaltia que et consumia i quan em vaig assabentar de la teva mort em va colpir de tot cor. Estimat Mateu Pujadas, "Matute" per als amics, -ja està-, el teu camí aquí s'ha acabat, com un dia o altre se'ns acabarà a tots nosaltres. Has viscut menys que alguns, però també més que molts. Això és el que hi ha i res més; t'enduus una bona càrrega de records, de bons i de no tant, però al cap i a la fi són els teus. Et trobaré a faltar, i tant que sí, i molta gent també; t'ho dic sincerament i també et vull dir que ha estat un plaer conèixer-te.

Fins a sempre, company.

Lluís Valls Mari

NINGÚ NO ENS PRENDRÀ LA NOSTRA LLIBERTAT

Sempre he sigut una persona de sentiment solitari i, per a mi, estar confinat, fins ara, no em representa cap problema; però al mateix temps sempre m'han agradat les festes, les tradicions

i la identitat de la meua terra. Em sembla que sempre he estat respectuós amb la identitat dels altres i considero que en un món ideal tot hom hauria de respectar les preferències dels altres sense voler imposar.

Escric això el dia de Sant Jordi, aquest dia que havia de ser un desastre, una tragèdia, un daltabaix i és tot el contrari ja que, encara que és estrany, com diu la Melero a tv3, si escoltes bé a cau d'orella, mires prim i et sents volgut, t'adones que la Diada és viva, alegre, única i fantàstica. No fan falta els carrers plens de gent amb roses i llibres, sentir músiques de primavera o compartir somriures de felicitat, perquè t'adonis que, la Diada, la gent la viu encara que sigui recordant la de l'any passat o imaginant la de l'any que ve. S'ha fet tan nostra aquesta festa que la viurem tant si es vol com si no es vol, perquè volem ser feliços, perquè volem cridar ben fort, perquè tenim ganes de ser catalans i d'estimar i, encara que hi hagi qui no ho vulgui, ningú no ens podrà prendre la nostra llibertat. I això ho és tot.

Lluís Valls Mari

ASSOCIA'T A GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com • www.gentdelmasnou.cat

QUAN L'HÀBIT NO FA EL MONJO

Joan Camps i Ortiz

No conec millors tertúlies que les que es donen en col·lectius naturistes: em refereixo a l'existencialisme que considera ridícul banyar-se i prendre el sol amb banyador, difícil d'admetre quan encara hi ha sectes que aconsellarien fornicar amb un llençol foradat per no pecar. El que vull dir és que, ensenyant les vergonyes, hom, sigui creacionista o darwinista, ha d'admetre que, si provinuérem tots del setè dia fets a la imatge i semblança de Déu, entendríem millor per què hi ha més déus sectaris que equips de futbol de primera divisió. D'altra banda, si Darwin tingués raó la nuesa ens equipara com a animals que som dotats d'anatomies tan diferents com ADN hi ha, on el talent, la saviesa i la intel·ligència són valors més aviat escassos. Escassetat que estimula que la mediocritat individual vulgui disfressar-se i ordenar-se amb un autoritat intrusiva, per a la qual és inepta.

La niciesa carnavalesca és fàcil d'analitzar amb un complement masculí tan senzill com és la corbata. Per als polítics d'esquerra, la corbata és un llast pitjor que tnyir-se els cabells o fer-se un implant per aparentar més jove; ho han provat de totes maneres per no posar-se-la, recordem González i Guerra amb americanes de pana o Iglesias, actualment vestit amb roba de segona mà... els de la CUP sí que ho tenen clar, si no vols corbata posa't una samarreta, però la majoria de les esquerres encara no s'han assabentat que el coll de la camisa és un disseny exprés per lluir corbata. És per això que els polítics d'esquerra, llevat de poques excepcions, en ser nomenats ministres no ho poden evitar: ja que en un càrrec tan rellevant, si et va gran, la pots cagar estrepitosament: et poden enganxar mentint sobiranament o fer el ridícul confonent la gimnàstica amb la magnèsia... que, si portes corbata, encara que la facis de l'alçada d'un campanar... dimitir per dignitat, lluint corbata no ho hauràs de fer. Això a la dreta se sap molt bé: mentre obeeixis el poder fàctic del partit, les espatlles les tens guardades i en cas

d'haver de dimitir obeint, la porta giratòria que t'espera és molt millor.

Venim de la història universal on la disfressa es dona per estudis, per recomanació a vegades pagada amb negre, per successió dinàstica i també per usurpació o cop d'estat. D'aquí neix l'autoritarisme massa vegades extrem que ostenten els disfressats, siguin de sotana inquisitorial, perruca enganxosa complement d'una toga sumariíssima o de vestimenta bèl·lica adornada amb medalles i estrelles. Gent ambiciosa, egoista i temerària que ha escalat una carrera vitalícia sense vocació ni aptitud per al càrrec que ocupa. Si per pilotar un avió cal passar un mínim de tres vegades l'any per un examen mèdic i psicològic molt estricte, què haurien de fer si no els qui regenten un poble, una autonomia, un estat o la mateixa unió d'estats europeus? Si reconeixem que els col·legis dels tres poders democràtics són mostra de la societat general, vol dir que no són aliens a possibles perversions individuals incompatibles per ostentar un càrrec de responsabilitat i, a l'igual que passa en la societat en general, segur que l'alcoholèmia, la drogoaddicció, l'odi, les fòbies, la violència de gènere, la pedofília i totes les psicopaties poden afectar els seus col·lectius. Doncs, si ho sabem, exigim-los que cada poder faci neteja d'impressantables en els seus respectius furs. Si pretenen escollir-se a dit, que ho

facin, però abans de ser nomenats haurien de demanar el vot de confiança de la ciutadania amenaçada potencialment per la seva incompetència. Veient la història recent, cap dels caps d'estat, de les judicatures, dels parlaments i dels governs que conec, de sotmetre's individualment a un vot de confiança a les urnes no passarien la prova del cotó fluix, menys encara si prèviament se sotmetessin al detector de mentides.

Quan contemplo les rodes de premsa del Govern i del Comitè de Gestió del Coronavirus no entenc l'obcecació centralitzadora amb arguments que insulten la intel·ligència. És evident que el Covit 19 no reconeix fronteres, però s'expandeix com una bomba de fragmentació i estén el mal i la mort de manera irregular, depenent del nucli on era el primer infectat. A què ve això de controlar-ho tot des de La Moncloa? Quan hi ha nombroses àrees, pobles petits, fins i tot residències d'avis sense un sol infectat, i els alcaldes i el govern autonòmic propers serien òptims per aconseguir el ràpid retorn a la normalitat. Sánchez es deu trobar sol i condicionat per la seva fragilitat dintre del seu mateix partit i li cal caminar amb peus de plom; probablement, mantenint aquesta mena de 155 com un mal menor, ens està evitant un *Tejerazo* molt pitjor que el Covit 19. Si ho aconseguix, encara li hauré de donar les gràcies.

Espero equivocar-me

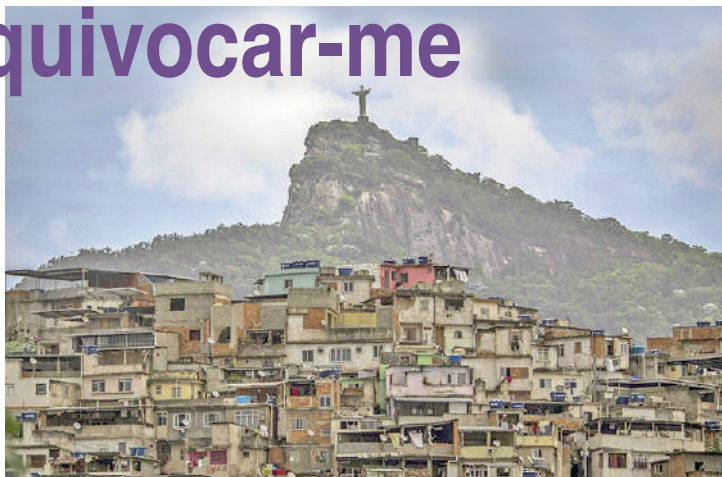
Joan Maresma Duran

De vegades, l'ésser humà té la consciència del que li toca viure i nota la por ben a prop. Em fa l'efecte que la seguretat és una il·lusió; és una quimera aquesta obstinació que tenim per garanties i certes. Des de fa uns dies intento entendre el potencial d'aquesta pandèmia que causa un mal difícil d'imaginar.

Aquí, a Brasil, encara amb relativament pocs casos –en aquestes variables circumstàncies actuals, més val dir que escric aquestes ratlles el dia 19 d'abril, després d'un mes d'estar confinat (o era confinat?) i que veig i llegeixo les notícies amb comptagotes i miro d'evitar els mitjans més tremendistes, o sigui la majoria–, tot i que la corba ja comença a pujar. Diuen que hi ha 2.000 morts per coronavirus en tot el país... Xifra que no sé ben bé d'on surt... Suposo que el recompte final de víctimes apareixerà d'aquí a un temps... No obstant, alguns volen mantenir una vida normal i fins i tot diuen que el coronavirus és com una "gripeta"... Són paraules del beneit del cabàs –potser és directament malvat i, de ximple, no en té res– del president contra Brasil.

Aquí, on tot arriba tard, ja haurien d'haver après amb el que ha passat a Xina, a Itàlia o a Espanya... Doncs no... No hi ha cap decret oficial per part del govern central, del govern de Brasília. Tot depèn del discerniment que tinguin els governadors dels 26 estats brasilers – equivalents a les comunitats autònomes– o del seny que tinguin els batlles. Ja fa un mes que treballo des de casa. I, com jo, n'hi ha uns quants. A Rio de Janeiro, moltes botigues han tancat, molts restaurants també ho han fet, les escoles i les universitats també ho estan i moltes empreses han abaixat la persiana. Fins aquí, com a Europa...

Però en un país que té més de 8 milions de quilòmetres quadrats – Espanya en té mig milió– i més de 200 milions d'habitants aquesta plaga es presenta complicada. Visc a l'anome-

nada *Zona Sul* de Rio de Janeiro. La zona on viuen els afortunats, els que són més blancs –el món és un lloc racista; a Estats Units, per exemple, la major part dels contaminats són negres; i els negres són els pobres; aquí també; mireu Àfrica... Els humans som el virus d'aquest planeta–, els que es poden permetre, posat el cas, no treballar un temps... Però una part molt important de la població no té estalvis –suposo que com a gran part del món– i es veu obligada a morir-se o de gana o de Covid-19. Moltes parts de les ciutats són favelas on hi ha vivendes de 30 metres quadrats en les quals poden viure cinc persones o més. Desconec aquesta realitat. No l'he vista amb els meus ulls en directe. Ho he vist a diferents reportatges. Aquesta gent no es pot quedar a casa i ha de sortir a treballar... Més de 50 milions de brasilers s'han acollit a una ajuda irrisòria del govern de 600 reals al mes durant tres mesos... Penseu que són uns 120 euros al mes...

Molts fan servir la metàfora del vaixell: tothom és al mateix vaixell. L'ha feta servir diverses vegades el president contra Brasil i un dels seus lacais, el ministre d'economia... El vaixell, però, és ben gran: hi ha cabines de primera classe i cabines a la bodega, que potser ja comença a fer aigües... Em fa l'efecte que som a la mateixa tempesta. Per a alguns, la quarantena és òptima; per a d'altres és una crisi. Per a alguns és pau; per a d'altres, temps de tortura. Alguns treballem des de

casa; altres es preocupen per trobar menjar a les papereres buides. Alguns volen matar el qui vol tornar a la feina perquè no penses en els diners que ja tenen; d'altres diuen que el pitjor arribarà a mitjan maig... Cadascú té percepcions, experiències i necessitats completament diferents. I suposo que tothom en sortirà diferent, d'aquest temporal...

Pel *whatsapp* he llegit que molta gent ha escrit aquestes idees: "Espero que d'aquesta crisi tothom en surti millor". "Hem de canviar aquest sistema capitalista". "És la venjança de la mare terra"... No vull pas ser ocell de mal averany. Quan aquesta situació s'acabi –serà d'aquí a cinc minuts; espero que hi hagi un minut de temps per al condol– l'alegria serà tanta que tothom voldrà tornar als vells hàbits: volar, sopar fora, comprar coses que no necessita... Hi podeu afegir el que vulgueu.

PD. La mare en fa 87 el dia 17. Moltes felicitats.

COMERCIANTS DEL CARRER ST. MIQUEL

**CLÍNICA
DENTAL**

Col·legiats
Dr. A. Claville Ingles
Dr. G. Claville Forch

Sant Miquel, 28
93 555 63 64

**CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU**

Horari de dill. a div. de 10 a 20
Diss. de 10 a 14 i de 17 a 20

St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit
Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

ROCA
Xarcuteries

Sant Miquel, 25,
93 540 88 02

El Masnou

matalasseria

Grau

Sant Miquel, 6.
93 555 15 38
matgraumasnou@gmail.com

4colors

Ptor. Domènech Farré, 3
El Masnou
610 01 93 65 · 93 555 67 74
4colors.cat

**TALLER DE PUBLICITAT
DISENY GRÀFIC**

En temps difícils una imatge i mil paraules

**Automoció
SANT MIQUEL**
Des de 1992

**Reparació
en general de
l'automòbil.
Mecànica
Xapa
Electricitat**

Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 540 34 36 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

EMISSORES QUE ES PODEN SENTIR AL MASNOU AMB QUALSEVOL RECEPTOR DE RÀDIO FM

87.7 --- RAC1 --- BCN
88.0 --- LA MÀS INTERECONOMIA --- BCN
88.3 --- R.N.E. --- R1 --- BCN
88.7 --- MELODIA FM --- BCN
89.1 --- RÀDIO MARCA --- BCN
89.5 --- DIGITAL HITS --- BCN
89.8 --- ROCK FM --- BCN
90.2 --- RÀDIO TELETAXI --- BCN
90.5 --- M80 --- BCN
91.0 --- BTB --- BCN
91.4 --- RÀDIO CONTRABANDA --- BCN
91.4 --- RÀDIO NIKOSIA --- BCN
91.7 --- CATALUNYA RÀDIO --- BCN
92.0 --- CATALUNYA INFORMACIÓ --- BCN
92.5 --- ICAT FM INDEPENDENTS --- BCN
93.0 --- R.N.E. R2 RADIO CLASICA --- BCN
93.3 --- ONA PAU --- CATALUNYA
93.5 --- ONDA CERO --- CATALUNYA
93.9 --- SER BARCELONA 40 CLÀSSICS

94.4 --- RÀDIO CIUTAT DE BADALONA
95.2 --- RÀDIO PREMIÀ DE MAR
95.5 --- KISS FM --- BCN
96.0 --- RADIOLÉ --- BCN
96.4 --- CAT MÚSICA --- CAT RÀDIO
96.6 --- HILO MUSICAL LATINO
96.9 --- CADENA SER --- BCN
97.7 --- RÀDIO TELETAXI --- BCN
98.7 --- R.N.E. --- R3
99.0 --- R.N.E. --- R5
99.7 --- ONA MAR --- BADALONA
100.0 --- CADENA 100 --- BCN
100.4 --- RÀDIO EL MASNOU ??
100.8 --- R.N.E. R4 --- BCN
101.2 --- RÀDIO POMAR --- BADALONA
101.5 --- CATALUNYA MÚSICA
102.0 --- COPE --- BCN
102.3 --- DJ RÀDIO --- BCN
102.8 --- CATALUNYA RÀDIO

103.2 --- CATALUNYA INFORMACIÓ
103.5 --- SER CATALUNYA
104.2 --- MÀXIMA FM --- BCN
104.7 --- EXITO RÀDIO
105.0 --- RAC 105 --- BCN
105.4 --- ICAT INDEPENDENTS
105.7 --- FLAIX FM --- BCN
106.1 --- FLAIX BAC --- BCN
106.4 --- RÀDIO SALSERÀ --- BCN
106.6 --- RÀDIO ESTEL --- BCN
106.9 --- RÀDIO KANAL RKB --- BCN
107.3 --- METRO FM --- BCN
107.7 --- RÀDIO GRÀCIA

GRUP ALFA MIKE
08320 EL MASNOU - BCN

Si voleu passar una bona estona instructiva i històrica, cliqueu aquest enllaç

www.youtube.com/playlist?list=PL1BDB363E42727F9F

Històries de can Fanga. Interessants vídeos dirigits per Jordi Portavella

Gaudir i fer gaudir

Les residències de gent gran

Ja fa uns quants anys que el meu amic Xavi i jo anem a cantar per les residències d'avis de les províncies de Barcelona i Girona. Les de la resta de Catalunya ens queden massa lluny. A tots dos ens agrada cantar i aquesta era una manera de gaudir i fer gaudir. Cantem cançons antigues i famoses que tots els avis recorden perquè la memòria musical la tenim guardada en la part frontal i lateral del cervell, en un arxiu a part de la memòria convencional. Això fa que hàgim vist cantar avis i àvies que feia temps que no parlaven gens ni mica. És com un miracle que ens emociona i engresca a continuar amb el que estem fent. Quan hi som, ells i elles es muden, s'empolainen i es pentinen com si fos diumenge i volguessin lluir-se per la plaça major. Diríem que les dones i els homes presumits ho són i ho seran per sempre.

Totes les cançons del nostre repertori tenen tornada i així ens assegurem que els avis sabran cantar-les amb nosaltres. També demanem la seva participació al nostre costat oferint-los un petit vestuari i uns estris musicals que posem al seu abast.

Aquests dies sentim una profunda tristesa per tot el que està passant al país i, en especial, a les residències d'avis. N'hem conegudes de tota mena, de residències, i sempre marca la diferència la qualitat humana de la gent que atén els ancians. La qualitat humana i les condicions de treball.

Quan ens presentem per proposar la nostra activitat musical i d'animació –evidentment gratuïta– comencem a adonar-nos de com pot rutilar la residència. Penseu que és un ambient amb el 80% de gent gran. La monotonia i l'avorriment esdevenen sovint acompanyants quotidians. Per això, a part de les imprescindibles atencions mèdiques, el meu amic i jo valorem tant el

paper de l'animador/a dins de les residències. La feina d'aquesta persona hauria d'estar dedicada completament a diversificar les activitats dels avis i fer-les amenes i distretes. Si a nosaltres una excursió o un cap de setmana ens il·lusiona, per als avis significa el mateix qualsevol activitat al centre, fora de la rutina.

El nostre espectacle s'inicia quan tot just comencem a muntar l'equip de so per a l'actuació. Se'ns acosten, ens saluden, ens pregunten i, a la que et descuides, ja t'estan explicant la seva vida com si mai no ho haguessin fet. Després, et donen la mà i et fan un parell de petons que els surten de l'ànima. La tendresa aflora igual que als infants. Un petó o una abraçada val un sol. Són enormement agraïts, per això ens imaginem el que deuen estar patint aquests dies sense carícies i besos. Sense contacte físic amb familiars i cuidadors, i alguns reclosos a la seva habitació per evitar el contagi.

L'última actuació la vam tenir el 19 de febrer d'aquest any. Ara sabem que en aquella residència el coronavirus s'hi ha adobat. Era Carnestoltes i va ser una actuació molt dinàmica perquè tot hom anava engrescat darrere la disfressa que portava. En aquest context totes les nostres cançons esdevenien ballables, ho fossin o no. L'ambient no podia ser més cordial. Era el segon cop que hi anàvem i les àvies, que són la gran majoria, ja ens coneixien. Bona part dels joves cuidadors van arrodonir la festa amb la seva participació activa, serpentejant pels passadissos amb *La Conga del Jaruco*, *Se va el Caimán*, de comiat, el *Passi-ho bé* de la Trinca. Aquests dies de confinament, fent una abstracció, ens imaginem la nostra societat com una gran residència en un món ara terriblement conscient del que significa la llibertat, no estar tancat, l'aire lliure i la por a la malaltia i la mort. Tots hem esdevingut una enorme residència de persones dependents! Potser ara podrem entendre molt més bé els nostres avis.

Avui, els cuidadors de la gent gran, blindats amb les mascaretes, guants i vestits protectors, han vist dificultada enormement la seva feina, sempre al llindar entre la carícia amable i la professionalitat.

Quan passi tot plegat, reprendrem les nostres gires per les residències, conscients, més que mai, que cada bon moment compartit és màgic, que cada somriure, que cada gest de gratitud valen un imperi!

Històries de la vila

Joan Muray

AMB 35 ANYS ens han visitat més de 35 PERSONALITATS

enguany, que es compleixen trenta-cinc anys des de la fundació de GENT DEL MASNOU, fet que es produí el 27 de gener de 1985 als locals del Casinet (Socnum), i la inscripció al Registre d'Associacions de la Generalitat, amb el núm.7669, el 25 de juny de l mateix any.

No tinguérem local social fins al 26 de febrer de 1989, al cap de més de tres anys.

Bé, doncs, ja hem complert trenta-cinc anys, i ja sabeu que, en complir anys, normalment es fa balanç de què s'ha deixat enrere; i en aquestes Històries... ho vull fer tot revisant el llibre de signatures de l'entitat.

I el resultat ha estat força interessant, ja que ens han visitat un munt de personalitats, especialment culturals, ja que és la nostra tasca principal. Així com un munt de polítics, tant de la nostra vila com d'àmbit nacional.

Com comprendreu, en aquest breu espai que són les *Històries...*, no en podré fer cap biografia, em limitaré al nom i cognoms, així com càrrecs, careres i altres espais on hagin destacat.

DEL MÓN CULTURAL ens han visitat, posats per ordre cronològic, els següents:

TIL STEGMANN.

Catedràtic de filologia romànica, professor de literatura i catalanòfil alemany.

LLUÍS M. MILLET I MILLET.

Director de l'Orfeó Català i compositor. Fill de Lluís Millet, fundador i director de l'Orfeó.

ARMAND DE FLUVIÀ I ESCORÇA.

Genealogista i heraldista. Especialista en genealogies catalanes i dels nostres comtes/reis.

ANTONI PUJADOR «Manuheororoa».

Estudiós i activista de Rapa Nui i membre del Consell d'Ancians i ambaixador seu.

FRANCESC AMORÓS I GONELL.

Professor. Investigador d'història medieval i moderna de la Universitat de Barcelona.

JOSEP M. AINAUD DE LASARTE.

Historiador, promotor cultural, advocat, periodista i polític català.

ALBERT MANENT I SEGIMON.

Poeta i escriptor. Llicenciat en dret i en filologia catalana.

ANNA RICCI I GIRAUDO.

Mezzosoprano; a més de les representacions operístiques, es dedicà a la recuperació de la lírica catalana dels segles XII i XIII.

ANTONI M. BADIA I MARGARIT.

Filòleg i lingüista català. Especialista en història de la llengua i gramàtica catalana. Fou catedràtic i rector de la Universitat de Barcelona.

JOAN F. CABESTANY I FORT.

Historiador i professor d'universitat. Pioner en l'estudi de la demografia de l'Edat Mitjana a Catalunya.

CARME BRAVO I ROY.

Pianista. Es dedicà a l'ensenyament al Conservatori Superior i a la Universitat de Barcelona.

FRANCESC VICENS I GIRALT.

Escriptor, polític, oficial d'esport i espeleòleg. Director fundador de la Fundació Joan Miró.

MONTserrat APARICI I ISERN.

Mezzosoprano amb un extens i variat repertori operístic. Fou escollida contractat per Pau Casals el 1962 per interpretar El Pessebre.

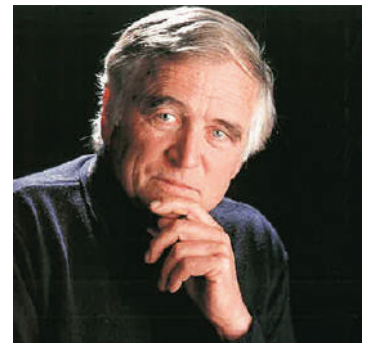
JORDI ESTAPÉ I RODRIGUEZ.

Professor d'oncologia de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona.

M. TERESA CUSÍ I NANOT.

Filla d'un dels fundadors dels Laboratoris Cusí del Masnou.

PEP RIERA I PORTA.

Pagès del Maresme, activista sindical i polític.

ROBERT SURROCA I TALLAFERRO.

Escriptor i activista polític independentista català. Fou membre del Front Nacional de Catalunya.

RAFAEL CATALÀ I DALMAU.

Editor, director de l'Editorial Dalmau, fundada pel seu avi, Rafael Dalmau, el 1959.
ISABEL RODÀ DE LLANZA.

Epigrafista i arqueòloga. Professora universitària i acadèmica de l'Acadèmia de Bones Lletres.

MONTSERRAT VIÑAS.

Abadessa de Sant Benet. Monja. Fou abadessa del monestir de Sant Benet de Montserrat.

MARIA FONT DE CARULLA.

Promotora cultural. Va crear amb el seu marit, Lluís Carulla, la Fundació Jaume I.

JOAQUIM MONCLÚS I ESTEBAN.

Historiador, escriptor, periodista i activista cultural.

JAUME CARBONELL GUBERNA.

Doctor en Història de l'Art. Professor d'història de la música a la Universitat de Barcelona.

JOAN COMELLAS I MARISTANY.

Músic, escriptor, poeta i ceramista. Com a músic era conegut com el Satie de Masnou.

JORDI SARSANEDAS I VIVES.

Poeta, prosista i activista cultural. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans i Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

JOAN AMORÓS I PLA. Promotor cultural català. Ha presidit l'Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana i el Centre d'Agermanament Occitano-Català.

JORDI CARBONELL I DE BALLESTER.

Polític i filòleg. Professor d'Universitat. Fou Director de l'*Associazione italiana di Studi Catalani*.

JOAN-MARC PASSADAS.

Escriptor. Fou un dels impulsors, de la Comissió del Centenari de la bandera estelada.

ORIOL FALGUERA.

Publicista i escriptor. Fou un dels impulsors de la Comissió del Centenari de la bandera estelada.

I DEL MÓN DE LA POLÍTICA:**JOSEP AZUARA I GONZÁLEZ.**

Alcalde del Masnou

ANNA M. MORA I PORTA.

Tinent d'Alcalde del Masnou i Regidora de Cultura

JOSEP LL. CAROD ROVIRA.

Polític d'Esquerra Republicana de Catalunya

NÚRIA DE GISPERT I CATALÀ.

Va presidir el Parlament de Catalunya.

CARME GIOL I ABRIL.

Fou Regidora de Cultura.

ARTUR MAS I GAVARRÓ.

Polític. Fou President de la Generalitat de Catalunya.

ALFONS LÓPEZ I TENA.

Polític valencià. Llicenciat en Dret. Notari. Fou vocal del Consell General del Poder Judicial.

ANDREU BOSCH I RODOREDA.

Doctor en història. Polític. Alcalde de Teià.

JAUME OLIVERAS I MARISTANY.

Polític. Fou Diputat al Parlament de Catalunya. Actualment és Alcalde del Masnou.

NEUS TALLADA I MOLINER.

Regidora de Cultura

JORDI PUJOL I SOLEY.

Polític i metge. Fou President de la Generalitat de Catalunya.

CARME FORCADELL I LLUÍS.

Lingüista, activista i política. Fou Presidenta de l'ANC i del Parlament de Catalunya.

PERE BALTÀ I LLOPART. Polític i escriptor. Diputat al Congrés dels Diputats.

Després d'aquesta interessant llista de personalitats, només em resta felicitar a tots els qui feren, i fan, possible que l'entitat pugui continuar endavant, aportant noves personalitats per al gaudi dels socis i vilatans.

Dites i personatges populars (59-60)

Albert Vidal

Per què diem ...

Anar-se'n en orri

Es diu quan un assumpte es desbarata, quan tot el que estava previst se'n va a passeig i, possiblement, ja no hi ha res a fer per adobar-ho.

Un orri és un corral on es munyen les ovelles i fer orri és l'acció de munyir-les.

També és el trull on es premsen les olives per poder extreure'n l'oli; i, atès que els orris solen estar per sota del nivell de terra, quan algun tema fracassa, figuradament es considera que ha anat a parar més avall que el mateix terra, dins l'orri.

I atès també que les olives es trituren, la dita té igualment el significat que la cosa de què es tracta s'ha trinxat i, per

Orri de pedra a Arieja, al pirineu occità

tant, s'ha esguerrat del tot, sense arranjament possible.

Tenir en orri també vol dir que es deixa alguna cosa apilonada, de qualsevol manera, sense ordre. Per això quan es ven alguna cosa *en orri* significa que es ven a granel, a bell doll, i que,

per tant, no està en sacs ni en caixes ni envasat, sinó més o menys escampat per terra, sobre un taulell o en un recipient gran del qual se'n traurà una part per vendre-la, el que també es coneix com *venda al detall*, és a dir, en una quantitat més petita.

Albert Vidal

Per què diem ...

És un sac de gemecs

Es diu d'una persona que sempre s'està queixant d'alguna cosa, que si li fa mal aquí, que si la vida està molt cara, que si en tal és un antipàtic...

Però, per què és un sac de gemecs? Un sac de gemecs és un instrument musical de vent que fa un so una mica planyívol, com si fes una sèrie de gemecs seguits. És propi de Catalunya i gairebé sempre s'anomena gaita. També s'anomena buna, bot, xeremia... segons l'indret.

Consta d'un sac de pell que s'infla amb un bufador i, tot pressionant-lo, expulsa l'aire acumulat per una mena de flautes –per entendre'ns– que mitjançant unes llengüetes produeixen el so. De fet, és una cornamusa característica de l'Europa oriental, molt popular a Escòcia i Galícia, on és pràcticament l'instrument nacional.

Es creu que el seu origen és romà, on tenia el nom de *tibia utricularis*, és a dir, *flauta de bufeta* o *de vagina* (textualment).

La seva popularitat, però, no arriba

fins a l'edat mitjana i a Catalunya hi ha referències d'un músic barceloní anomenat Bernat Bufalodre a començament del segle XII (això de Bufalodre, segurament era un mot ja que bufava un odre, és a dir, un bot, un sac).

A partir d'aquí, se'n troba una altra menció a València l'any 1258 en les festes dedicades a Sant Dionís on se l'anomena per primera vegada *cornamusa*.

Els primers a utilitzar-la foren els joglars, però ràpidament l'adoptaren els pastors i després els músics de carrer, els captaires, en els balls populars, etc.

En els segles xv i xvi van començar a ser substituïdes per instruments de corda, sobretot en àmbits aristocràtics, fins que en el segle XVIII l'Església prohibí l'ús de l'instrument a l'interior dels temples.

Després d'un llarg temps de decadència en el qual fins i tot es prescindí del sac de gemecs en favor de l'acordió diatònic en la formació de les cobles, es recuperà durant la segona meitat del segle xx de la mà de l'etnògraf i estudiós de la cultura popular Xavier Orriols, que reconstruí l'instrument a partir de la treballa d'un d'antic en una masia del Maresme, i també de l'an-

tropòleg Jordi Tomàs, qui en copià un que es conservava en un museu de Leipzig, a Saxònia.

Actualment se celebren diverses trobades de gemegaires, com ara a Olot, Vilanova i la Geltrú, Riudoms... i a un bon grapat d'indrets europeus.

Sac de gemecs, gaita, buna, bot, xeremia, cornamusa, flauta de bufeta o de vagina (com s'en deia textualment en el món romà).

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Totes les adreces virtuals o correus electrònics que surten en aquest article, així com a la resta de la publicació, si hi cliqueu a sobre us enllaçarà directament al portal però no quan l'enllaç és un hashtag (#), a aquest, hi haureu d'accedir manualment

Cada dia un raig

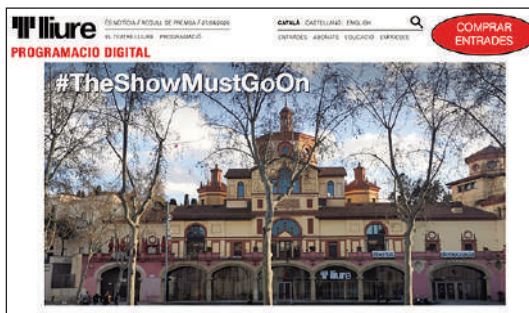
Al maig, cada dia un raig. Això ens diu el refrany. Aquest mes de maig de 2020 portem una cartellera teatral peculiar, diferent, atípica, adolorida, plena de dol. El dol de no poder assistir al teatre. Farem i veurem algun raig, no sabem si de llum. Però estimeu i tingueu bondat.

Teatre Nacional (TNC): ens ofereix trobades virtuals a

Instagram (<https://www.instagram.com/teatrenacional/>) recuperades a través de <https://www.tnc.cat/ca/trobades-a-casa>, lectures de textos teatrals en format digital i l'espai virtut d'homenatge al malaguanyat autor Josep M. Benet i Jornet (Barcelona, 1940–Lleida, 2020) (<https://www.tnc.cat/ca/josep-m-benet-i-jornet>). Hashtag de seguiment: #elTNCaCasa. D'entre les lectures digitals, hi trobem els autors Aleix Aguilà (1977-), Marc Artigau (Barcelona, 1984), Guillem Clua (Barcelona, 1973), Marc Garcia Coté (Barcelona, 1980) o Albert Lladó (Barcelona, 1980, text *La mancha*). Aquí en teniu un exemple de visualització: <http://arolaeditors.com/covid-19/LA-MANCHA.html>.

Teatre Lliure: fan una programació digital en temps de confinament, visiteu <https://www.teatrelliure.com/ca/general/programacio-digital>. Hashtag de seguiment: #TheShowMustGoOn i #LliureAlSofà. Al seu canal de YouTube podem trobar teatre gravat si bé amb una disponibilitat tem-

poral ben concreta (<https://www.youtube.com/user/teatrelliure>); tot i això, hi teniu una secció ben interessant, 'Escola de Pensament', amb (5) converses d'aproxima-

dament una hora i vint minuts sobre temes ben apassionants, on pensament i teatre hi conviuen sota la batuta dels filòsofs Marina Garcés i Albert Lladó. Chapeau! (<https://www.youtube.com/playlist?list=PLu3I3g2pjBQ5W9drA3LgS3EMC9hXKvF>).

La Sala Trono Armanyà (#LaTronoACasa) de Tarragona també ha fet l'esforç i la deferència de deixar-nos teatre enllaunat de qualitat (<https://www.youtube.com/channel/UCQTXkpaVMvtX0s4ZKnlvdQ/videos>). Per Sant Isidor, el diumenge 26 d'abril, –per altra banda, dia de la visibilitat lesbiana–, hi van penjar –per a tres dies– la meravellosa obra teatral sobre el món de la parella *You Say Tomato* de Joan Yago. ...*Red Pontiac*, *Killer*, *Vaselina*,... No us perdeu la vida, lectores, lectors! En cap format. **No us perdeu la vida. With respect.**

La punta de la llengua (118) Esteve Pujol i Pons

Al butlletí del mes passat us parlava del perill que tenim de perdre dos pronoms febles, que són molt útils per a la precisió del llenguatge: **EN** i **HI**. D'altres llengües també els tenen (el francès, per exemple); d'altres, no (el castellà, per exemple).

Diguem-ne alguna cosa més. Fixeu-vos en la frase que acabeu de llegir: Diguem-ne...

Recordem que **EN** o **N'** (o **-NE** o **'N** darrere el verb) sempre inclou la idea del **DE**, **DES DE**, **ORIGEN**, **PART DEL GRUP**...

Diguem-NE alguna cosa més = Diguem alguna cosa més

d'això, dels pronoms febles que s'estan perdent...

Que sabeu el nom d'aquestes bèsties? No, no **en** sabem cap (**de** nom d'aquestes bèsties). Almenys **n'**has de saber un parell (**de** noms d'aquestes bèsties) i potser saber-ne molts (**de** noms d'aquestes bèsties); va, pensa'n algun (**de** nom d'aquestes bèsties).

Sabia molts contes, però ja **n'**he oblidats molts (**de** contes); solament me'n recordo dels títols (**dels** contes); és clar, **dels** títols, és fàcil recordar-se'n.

Ja hi tornarem al butlletí del mes vinent.

TEMPS ERA TEMPS: EL PROJECTOR, CINE SKOB

Josep Condeminas

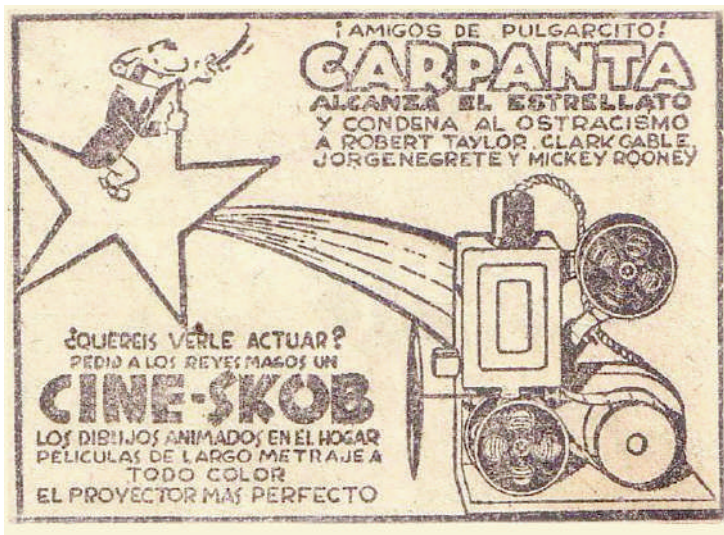
Aprofitant els dies de confinament i mirant de buscar-me distraccions, ja que arriba un moment en què tot et cansa, després de molts anys de no anar-hi he pujat a les golfes de casa per fer un "inventari" de totes les andròmines acumulades durant anys i, ves per on, m'hi he trobat amb una sorpresa que ja creia perduda i que gairebé ni recordava, el projector CINE SKOB, que un any els Reis Mags em van portar. Això deuria ser a primers dels anys cinquanta. He de dir que hi vaig jugar molt, ja que, tot i ser molt simple, era millor que el CINE NIC, projector fet de cartró, on els personatges tenien sols dos moviments. L'invent d'aquest CINE SKOB s'atribueix al dibuixant de tebeos (ara en diuen còmics) Josep Escobar, famós per haver creat personatges tan populars com els germans Zipi i Zape i, sobretot, Carpanta, en realitat una crí-

tica disfressada d'humor de la situació de gana viscuda a Espanya als anys posteriors a la guerra civil, i que va generar una dita "Tens més gana que Carpanta". Les pel·lícules del projector SKOB eren de paper i dibuixades pel mateix Escobar, impreses en tres

colors. Per suposat, no hi havia banda sonora i, per tant, els diàlegs eren escrits a l'igual que els tebeos gràfics. Crec que la col·lecció de pel·lícules es componia d'una vintena de títols, però jo sols en conservo dos, "Ali Babà i els quaranta lladres" i "La Ventafocs". Prou deteriorades, ja que tenen més de seixanta anys d'abandó. La il·luminació del projector era una simple bombeta, i el funcionament es feia mitjançant una maneta; i, encara que el moviment de les imatges era una mica sincopat, per a un xic de set o vuit anys allò era cinema autèntic, fins al punt que jo mateix em dibuixava les pel·lícules i les projectava, amb la qual cosa afegia un nou incentiu al joc. Naturalment, després d'haver trobat aquesta "meravella", ara el projector SKOB ocupa un lloc preferent damunt la meua prestatgeria de llibres. Temps era temps.

Avui dia els nostàlgics i col·leccionistes encara poden trobar aquest projector i pel·lícules per Internet.

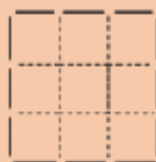
SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Siguem conscients de la necessitat de tenir diners per a poder pagar les multes constants i injustes de l'Estat espanyol als nostres polítics

Associació Catalana dels Drets Civils. Ajuda els familiars de presos i exiliats
ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat. Suport econòmic a persones represaliades, judicis, advocats, multes...
ES31 3025 0001 1814 3361 5996

Solució a
l'enigma de
la pàgina 21

Parlem de llibres

August Garcia i Orri

Paraules contra l'oblit

"Sí, àvia, no pateixis, seré la teva Xahrazad."

Això diu la Laia quan s'adona que la seva àvia Sofia està oblidant les paraules que tants cops li havia ensenyat. Li agradava dir-les en veu alta, explicar-ne el significat, jugar-hi a fer endevinalles o a enfilar-les en una història. Però la Sofia ara té Alzheimer. La Laia encara no sap què vol dir això, però ja n'ha vist un dels primers efectes en la parla de l'àvia. Fins i tot ja no li diu Laia sinó el nom d'aquella jove que explicava contes durant mil i una nits per a salvar la seva vida.

En Pere Martí ha bastit una història plena de tendresa per a explicar als infants una realitat tan dura com és l'Alzheimer. Una paraula tabú com càncer, depressió o mort. I és que –com diu la mare de la Laia–: "cal saber totes les paraules, les bones i les dolentes, perquè negant la realitat no podem canviar-la mai".

L'autor ens explica aquesta realitat des de la feliç relació àvia-neta (una més en l'obra de Martí). Ens mostra l'i-

nici d'aquesta malaltia i ens ensenya com en són d'importants les paraules per a viure. La Laia ho té clar: cada dia n'hi recordarà algunes. I així, com la jove del conte, podrà mantenir-li "el somriure i la mirada que em recorden que, malgrat tot, continua sent la meva àvia".

Aquesta història té dos mèrits: explicar l'Alzheimer als infants –en això Martí és pioner, com ho va ser explicant-los la guerra civil a *El xiquet i el*

poble perdut–, i mostrar quanta vida, quanta bellesa hi ha darrere els mots. Martí escriu un petit homenatge a la literatura mateixa a través de la història de la Xahrazad.

Les il·lustracions de Joan Miró Oró, sòbries però molt expressives, són un excel·lent acompanyament visual a una història tan emotiva. El llibre conclou amb un apèndix on els infants podran conèixer amb més detall l'Alzheimer: qui el va descobrir, què provoca i com prevenir-lo i ajudar els que el pateixen. L'ha escrit l'Àngels Cererols, metgessa especialitzada en demències senils i cofundadora de l'associació *Llambusca*, que treballa en benefici dels malalts i les persones que en tenen cura.

Estic segur que els nens i les nenes no només aprendran paraules molt boniques com *celistia*, *endiumentjada*, o *llossa* –aquesta jo no la sabia–, sinó que també estaran més preparats per a enfrontar-se a "la malaltia de l'oblit" i acompanyar així els seus avis i àvies.

Títol: L'àvia que perdia les paraules

Autor: Pere Martí i Bertran

Il·lustrador: Joan Miró Oró

Editorial: Fundació El Solà

Col·lecció: "Contes de terra i pedra", núm. 5

Lloc i any d'edició: La Fatarella, 2019

Nombre de pàg.: 51

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 7 de la tarda, davant l'Ajuntament fins que sigui alliberat i restituit el Govern legítim de Catalunya. T'hi esperem.

Suspenses les convocatòries fins que s'alliberi el confinament

Envia paraules de suport a la nostra gent injustament empresonada o exiliada

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari Mas d'Enric
Mòdul dones
Travessia Comella Moro, 15
43764 El Catllar

PRESOS

C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

PER PENSAR UNA ESTONA

Gairebé han transcorregut més de cinquanta anys, mig segle llarg, tractant d' aclarir una pregunta que va sorgir de forma casual i de la qual no he pogut trobar la resposta adient, rodona, convincent, tot i haver-me la feta jo mateix. Si us sembla interessant, seguïu-me!

Estem aproximadament a l'any 1950 i la meva mare té una carnisseria oberta al mercat municipal. En aquell temps, tenir una carnisseria no era tan sols "vendre carn", era tot un altre *modus vivendi*.

Vendre la carn d'una vedella suposava comprar l'animal viu, sacrificar-lo, esmocar-lo, esquarterar-lo i portar-lo a la cambra frigorífica.

Lavors començava la feina neta del carnisser o carnissera desfent els quartos i separant els talls o les peces i desossar-los. Feines que no tenien instructors ni mestres que ho ensenyessin.

Per fer un plat de tripa amb samfaina, un capipota, un cervellet per al nen, una mitjana tomba i tomba, un rodó metjat, un peixet rostit, la llata pera fricandó o bé picada per a mandonguilles.....

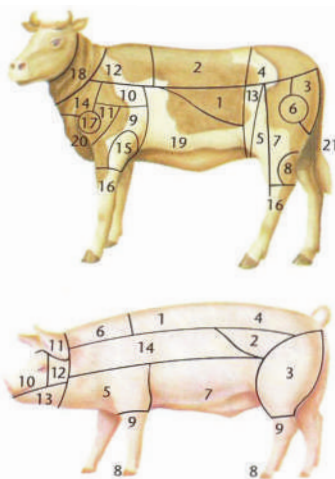
I, quan havies acabat la feina, te'n recordaves que t'havies oblidat el cuiro; i era obligat estendre'l, salar-lo i plegar-lo. Res més...

Ens feia la matança un bon veí i amic, però de delicada salut. A l'empitjorar la malaltia, la curació tenia l'aspecte que no podria superar-ho.

La mare, previsor, em va dir que jo hauria de ser el seu seguidor a la feina i que parlaria amb el seu germà Joanet perquè fos el meu mestre. L'oncle no hi va posar cap inconvenient.

Carles, porta: esclops, roba adequada, un ganivet i la seva beina, una broca i una destràl. No tinc cap destràl, oncle. Cap problema, vine demà i anirem a una farga per mi coneguda, i que te'n facin una d'adient a la força del teu braç. Als tres dies, dit i fet.

Demà al matí a les 6 ens trobarem a l'escorxador. Tu ja en saps quasi la meitat, del que has d'aprendre: un toc amb la puntilla, amb el mall un cop (si està ben donat), degollar vol fermesa i pal-

peig; partir no és fer-ne dos trossos sinó fer-los ben iguals, meitat i meitat. Per tallar l'os "del pont", cal posar-hi atenció i fer-ho amb compte de no foradar la tripa. Un cop superats aquests entrebancs, ja seràs un bon escorxador. Cap por...

Amb tot això arriba la qüestió; la pregunta a la recerca de la resposta que de ben segur no satisfarà ningú, però almenys m'haurà acompanyat a un viatge per l'antigor.

L'oncle tenia un ajudant de la seva confiança. No vivia a la casa dels amos, però menjava a la taula amb ells i amb els hostes, d'haver-hi altres comensals. El primer dia d'estar amb ells conversant va dir a l'oncle: Penso, "**meu amo**", que podria enganxar l'haca i anar a l'escorxador a carregar els cui-

ros per salar-los.

Això de "meu amo" va ser per a mi una expressió desconeguda. Penso que sols es pot ser l'amo d'un cavall, de la vinya, de la casa, de la fàbrica, del taller, d'un negoci i de cent coses més, però mai no es pot ser amo de ningú. Estic equivocat?

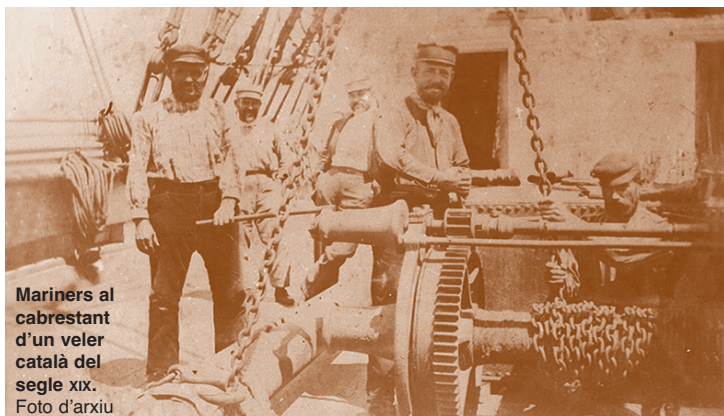
Aquests dies de clausura atenuada per causa del virus encomanadis, els he aprofitats per rellegir per segona vegada el llibre "Els mars del meu avi", escrit per la Sara Masó i Maristany, de grat record. Amb molt bon criteri, ha escollit del diari de bord de la corbeta "Pablo Sensat" les singladures més interessants i ha fet constar solament els incidents més rellevants de cada dia. Sense oblidar el caminar del vaixell, que, vent en popa, va assolir 220 milles en l'onzena singlada.

Copio part de l'original:

*Durant cinc dies consecutius (del 13 al 18 de gener de 1880), singladures de la 4 a la 9, no s'escriuen esdeveniments al quadern de bitàcola. Tan sols s'hi apunta el rumb, la direcció del vent, les latituds i les longituds, la pressió baromètrica, la temperatura ambient i la del mar. El vent és dur. Cal que tothom a la tripulació estigui atent a les ordres i posi el coll a la maniobra. Apa, minyons! Pit i empena, fills meus. Feu com els homes! I **atents al xiulet de l'amo!** Bufa fins a rebentar, mal vent, mentre ens deixis espai per moure'ns."*

Jo pensava que aquesta darrera frase posaria en clar aquella que diu l'ajudant de l'oncle: **meu amo**, però segueix sent el dubte, més dubtós i enrevessat.

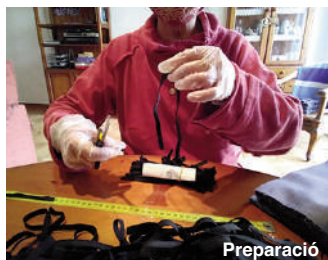
Deu ser el xiulet del nostramo?

Mariners al cabrestant d'un veler català del segle XIX.
Foto d'arxiv

Territorial de l'ANC del Masnou

Un milió de mascaretes un milió de gràcies.

Preparació

Empaquetat

Distribució

L'ANC, amb la voluntat de recollir fons econòmics per a la investigació catalana per al Coronavirus, ha engegat una campanya per oferir mascaretes i col·laborar amb un donatiu. L'Assemblea Nacional Catalana aporta el material que ha estat cedit gratuïtament per empreses tèxtils que han cregut en la iniciativa. A través de les territorials de l'Assemblea i amb la col·laboració de gent en cosir-les, distribuir-les i adquirir-les, s'espera recollir el màxim de diners per a combatre la pandèmia. L'assemblea territorial del

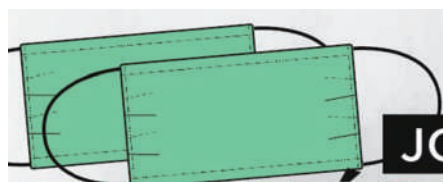
Masnou ha distribuït, fins ara, més de 600 mascaretes i s'han recollit aproximadament 1100€ i les podeu trobar als següents comerços

amics: **Estanc d'Ocata, Estanc Maria Arnau, Can Rac i Fruiteria Els pagesos del Mercat**

Confecció

Fes el teu donatiu

JO PARTICIPO EN EL REpte

#1MILIODEMASCARETES

I TU, HI PARTICIPES?

Visita **1miliodemascaretes.cat** i descobreix com pots col·laborar a fer arribar **#1MilióDeMascaretes** a la ciutadania alhora que **ajudes els hospitals catalans** en la **recerca** i el **material sanitari** per a la **covid-19**.

1MILIODEMASCARETES.CAT

assemblea

Ajuda'ns a aconseguir ingressos pels hospitals catalans a través d'aquest hashtag.

Com hi puc participar?

- Fes un donatiu a **1miliodemascaretes.cat**.
- Adquireix les mascaretes als supermercats **Bonpreu Esclat** fent el donatiu mínim d'1€.
- **Dona materials** bàsics per a confeccionar les mascaretes a: **1miliodemascaretes.cat**.

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

Com ens influeix estar a casa

Potser pensar en més de quaranta dies de confinament a casa sigui un element que generi tensió i estrès. És normal, ja que no estem acostumats a aquestes mesures excepcionals. Si ets dels que estan preocupats amb aquesta situació segueix llegint perquè a continuació compartirem més claus per suportar-ho. En primer lloc, hem de tenir present que la nostra llar és l'espai on haurem de conviure, així que hi ha una sèrie d'elements que fan referència a la gestió emocional individual i després a la comunitària.

Gestió emocional individual:

1.- Estableix un horari. Si et plantejessis activitats per poder gaudir al llarg del dia, et serà més fàcil de suportar els mals moments.

Un horari ens ajudarà a poder gestionar el temps i així mantenir-nos ocupats. Sobretot, ens facilitarà el fet de tenir la ment ocupada.

2.- Mou el cos. Fer esport dins de casa és una molt bona manera d'alliberar tensions i de sentir-nos més bé. A YouTube hi ha un gran nombre de tutorials que podràs seguir amb facilitat. Posa't vídeos d'una primera classe de

ioga, Pilates o estiraments...

3.- Escriu. Una manera de deixar anar les emocions és posant-les per escrit a través d'un diari emocional. Si ens sentim angoixats podem escriure-ho i així segur que podrem alliberar aquests sentiments i aquestes sensacions.

4.- Trucar o videotrucar a amics i familiars. La facilitat de les noves tecnologies ens permet poder mantenir trucades o videotrucades sense haver d'estar-hi presencialment. És important reforçar el contacte amb les persones que ens puguin ajudar a sentir-nos més tranquils.

Gestió emocional comunitària:

1.- Reduir l'exposició als mitjans. És bo estar informats, però tenir un excés d'informació ens pot causar més malestar. Seria bo que en l'àmbit familiar es poguessin limitar les hores d'exposició als mitjans (televisió o ràdio), així com

el fet de consultar notícies en línia.

2.- Organitzar activitats d'oci en família. Tenint present que seran moltes les hores que es compartiran en parella o amb altres familiars, és recomanable pactar activitats que puguin distreure a tothom. També es pot establir un horari familiar. Algunes activitats podrien ser: pel·lícules, sèries, jocs de taula, ballar, fer un karaoke, pintar, fer ombres a la paret, treballs manuals...

3.- Practicar exercicis de relaxació o de visualització conjuntament. Si ens sentim estressats podem provar diversos tipus de respiracions. En desviar la ment cap a la respiració podem sentir-nos més calms.

També la visualització de paisatges o llocs tranquils és un exercici molt potent per sentir-nos bé. Hi ha moltes visualitzacions que estan gravades i disponibles a YouTube. Es poden provar aquests exercicis conjuntament amb la parella o amb altres familiars.

4.- Pot ser una bona oportunitat per generar un major vincle familiar. Per a això podem recórrer a posar filmacions o vídeos casolans, revisar àlbums de fotos, mirar quaderns de l'escola, recopilar cartes d'amor, diaris familiars... Tots aquests elements ens permeten també connectar-nos emocionalment i sentir-nos més units que mai.

Els meus millors desitjos.

Que aquest període sigui una oportunitat per créixer.

DESPRÉS DEL CORONAVIRUS, quan ens deixin anar

Que s'acabi, ja en tinc ganes;
i la cosa va per llarg
perquè aquest Coronavirus
a tots ens ha trasbalsat,
als qui ploren i als qui dolen
i als qui vivim confinats.

Fins ara tot és molt trist,
només l'aire és més polit
perquè hem deixat d'embrutar-lo,
que, de morts, ja en tenim prou
i, de metzines que volin,
n'estem farts i tips i... tot!

Sabeu què em fa més basarda
per quan ens deixin anar?
Ni la mort ni malalties
ni plors ni confinaments
ni l'enyorament dels nostres
ni haver perdut massa gent.

El que entristeix la meva ànima
quan podrem sortir al carrer
és que no veuré somriures,
no veuré cares, només
màscares tapant els rostres,
com grotescos morrions.

No podré veure ganyotes
ni faccions ni llavis fins
ni aquell deix de confiança
ni aquell gest afectuós
que de ben lluny intueixes
quan et creues amb algú.

Ni petons als qui estimem
ni abraçades a balquena
ni donar la mà als amics
ni tustar amb amor l'espatlla

ni acostar-nos a ningú
encara que el cor se'ns fongui.

Ni seure a taula plegats
ni anar a prendre una cervesa
amb amics i coneguts
ni fer vacances en colla
ni cantar ni fer teatre
ni passejar amb l'un o amb l'altre.

Ni Tots Sants ni Castanyada
ni Nadal, Reis i Cap d'Any
amb l'escalf de la família
ni trobar-se amb fills i nets
ni amb germanes i germans
ni amb avis ni amb la canalla.

Tots separats, ben distants,
com si fóssim empestats,
justament per no empestar-nos.
Cadascú en el seu racó,
darrere la barricada
perquè no entri l'enemic.

I tots viurem com estranys,
tots aïllats, solitaris,
com si tots tinguéssim lepra,
com si portéssim ocult
un punyal sota la geca
per clavar-lo al més proper.

Que si no ens veiem la cara,
tampoc no ens veurem el cor;
que si no estem de costat,
tampoc sentirem l'escalf
d'unes mans entre les mans,
d'una pell a prop de l'altra.

Ni besades ni carícies...
només fredor, allunyament,
només guardar les distàncies,
que no ens embruti ningú.
Reposar el cap a l'espatlla
serà un crim sense perdó.

En faré setanta-nou
i no sé si podré viure
sense plorar cada dia
amb tant de refredament.
Trobaré a faltar-ho tot,
tot allò que cal per viure.

Que jo no vull plorar sol;
ni riure ni fer gatzara
sense sentir al meu costat,
ben a prop, aquells que estimo.
Que no vull viure isolat
com qualsevol salvatgina.

Esteve Pujol i Pons
El Masnou 16 d'abril del 2020

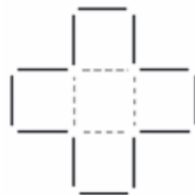
Exposicions

L'exposició col·lectiva dels pintors masnovins **Josep Igual**, **Frederic Burnat**, **Jordi Oltra** i **Joan Pinós** que s'havia d'inaugurar el passat 14 de març, fent cas de les instruccions de l'autoritat sanitària va quedar ajornada fins a nou avís.

De moment l'entitat restarà tancada fins a la fi del confinament decretat per les autoritats, així mateix, totes les activitats, lúdiques o recreatives que genera l'associació, es mantindran aturades.

L'enigma V.D.R.

Amb 12 llumins es pot construir una creu grega com la figura, amb 5 quadrets dintre. Movent 8 llumins, fes que surtin 9 quadrets.

Resposta a la pàgina 14

T'AGRADARIA CANTAR A UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la **Coral Xabec** de Gent del Masnou; hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor o com a baix o com a soprano o contralt. Anima-t'hi a cantar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

CAMPANYA DONACIÓ DE SANG

Donar-ne una mica és donar molt.

Pendent de programació

CURSET DE GAITA ESCOCESA

Informació a Gent del Masnou Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmanou@gmail.com www.gentdelmanou.cat

Classes de IOGA a Gent del Masnou

IOGA I MINDFULNESS PER ADULTES

Cuida't els dimarts de 19.30 a 21.00 h
Imparteix Ivet Compañó, professora de kundalini ioga

"La pau que cerquem es troba al nostre interior. Només cal donar-nos el temps per anar-la a buscar"

Informació Ivet 607747499

IOGA I MINDFULNESS PER NENES I NENS

de 4 a 11 anys

Tots els dijous de 18.15 a 19.15 h

"Jugarem, cantarem mantres, sentint el cos en el moment present, compartirem i creixerem com a éssers humans"

més informació Lluïsa 610456149

Cal portar estora de ioga, coixí, manta i roba còmoda
Inscripcions a Gent del Masnou. Tardes laborables de 6 a 2/4 de 9. Vocalia Recreativa

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

ENTRE MOAIS

La majoria ha vist moais, encara que sigui en fotografies o en reportatges, de TV o de cinema, però la realitat és una altra. Quan et trobes davant d'aquests gegants de pedra et sents petit i, a més, segons la sensibilitat de cadascú, et corre un calfred que començant per la closca t'arriba fins a l'esquena i, un cop passat, comences a fer-te preguntes, com ara: com pogueren, sense pràcticament eines, ja que no coneixien el ferro, tallar aquelles inquietants estàtues?, o com dimoni les traslladaren fins als *ahu*, alguns a vint quilòmetres d'on les tallaren?

Penseu que les més petites fan entre quatre i sis metres d'alçada i n'hi ha de deu o més; i, a la pedrera on les tallaven, encara en queda una de vint metres i seixanta o setanta tones de pes.

El primer que vaig veure, tot i ser dels més rústecs, ja que era fet pels *hanau momoko*, orelles curtes, em va impressionar moltíssim, ja que, a més, en aquell indret només hi era jo, i rere el moai un penya-segat on petaven les ones, l'únic soroll que trencava el silenci. Fou una estona irrepetible.

Després, en les visites guiades, ja vaig gaudir dels més impressionants moais, els fets pels *hanau eepe*, els orelles llargues, de finíssima talla i de grandària espectacular, que a més, en alguns, com els de l'*ahu Tongariki*, quinze gegants al bell mig d'una esplanada, tenint com a teló de fons muntanyes volcàniques i el mar. Tot un espectacle.

D'*ahus* i moais n'hi ha per tota l'illa, només al seu entorn; a l'interior ni un. I a més hi ha els que quedaren o a mig tallar, a les faldes del volcà Rano Raraku, o bé a les seves faldes en fase de ser transportats. Aquests estan coberts de terra, fins al coll alguns i altres fins a la cintura. Això fou degut a un tsunami molt fort que hi hagué en temps passats, abans de la «descoberta» dels blancs.

De moais, sembla que n'hi va arribar a haver entre sis-cents i nou-cents; ara es calcula que en queden uns tres-cents. Tot i la minvada, és una xifra exagerada, tenint en compte les dimensions de l'illa, d'uns vint quilòmetres de llarg per setze d'ample al punt més ample del triangle que forma l'illa.

He vist estàtues colossals, com les de Ramsès, a Egipte, però encara m'impressionaren més aquestes.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Carn a la vinagreta

Una recepta senzilla de la iaia Antonieta

Ingredients

Una laminerera a daus salpebrada, un tomàquet madur, una ceba, una cabeça d'alls sencera, una branca de canyella, un farcellet d'herbes, dues tasses d'oli d'oliva i dues de vinagre del bo.

Com ho hem de fer

Tallem el tomàquet i la ceba en quatre trossos.

La cabeça d'alls, neta, la deixem sencera.

Ho posem tot a la cassola i hi aboquem les dues tasses d'oli i de vinagre. Amb la cassola tapada, a foc mig, ho deixem fent xup-xup entre mitja hora i tres quarts. Quan veiem que la carn ja és feta i un cop acabada la cocció, hi podeu afegir bolets ja cuits, si us agraden,

Aquesta recepta, l'hem feta amb laminerera, però la podeu fer amb qualsevol mena de carn, la que us vingui de gust i us agradi més, i a més a més pot aguantar amb totes les seves qualitats quinze dies ben bé a la nevera i és molt bo, també, menjar-ho a temperatura ambient.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

ASSEMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS

A causa de la incertesa derivada de la pandèmia del COVID-19, la Junta Directiva considera prudent ajornar la celebració de l'**Assemblea Anual de Socis** fins a una nova data, que serà comunicada oportunament. Es manté l'Ordre del Dia anunciat en el Butlletí del mes de març.